

ČO AK SA TAJOMSTVO
INSOMNIKOV ODHALÍ?

PARALÝZA

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

PARALÝZA

Vladimíra Šebová

PARALÝZA

Vladimíra Šebová

Copyright ©Vladimíra Šebová, PARALÝZA.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná mechanickým, fotografickým či elektronickým spôsobom, ani vo forme fonografickej nahrávky. Nemôže byť uložená v systéme rešerší, prenášaná alebo iným spôsobom kopírovaná na verejné alebo súkromné použitie, s výnimkou „čestného použitia“ v podobe stručnej citácie včlenenej do článkov a recenzií, bez predošlého písomného súhlasu vydavateľa.

Jazyková korektúra: Andrea Vargovčíková

Dizajn obálky: Citadella

Vnútoraná úprava a sadzba: Citadella

Viac informácií o knihe nájdete na: www.InsomniaDiary.com

V roku 2018 vydalo vydavateľstvo Citadella.

www.citadella.sk

ISBN 978-80-8182-131-8

PARALÝZA

Vladimíra Šebová

Tento príbeh je vymyslený.

Všetky postavy, organizácie a udalosti vykreslené v tejto knihe sú buď výsledkom autorkinej predstavivosti, alebo sa použili vymyslené názvy.

*Mojej mamine, ktorá mi ako prvá
ukázala čaro príbehov*

PROLÓG

Obe ruky krčovito zvieram pred sebou v pevnom stisku. Sýtočervená krv mi tečie po prstoch, zápästiach a predlaktiach. Tekutina po kvapkách dopadá z laktŕov na bielu mramorovú podlahu medzi tisíce sklenených črepín.

Ustúpim o krok. Sklo sa mi zabodne do bosých nôh. Od bolesti zatnem päste ešte silnejšie a čosi tvrdé sa mi zaryje do dlaní.

V miestnosti sa rozlieha cinkanie hracej skrinky. Baletka stojí na jednej nohe, rukou sa dotýka hlavy. Točí sa okolo svojej osi a tancuje v rytme Labutieho jazera.

Pieseň postupne slabne, a keď doznejú posledné tóny melódie, baletka znehybnie. Nastane ticho.

Povolím zovretie rúk. Z dlaní sa mi vyšmykne teplá zakrvavená krčná chrbtica s kusmi ľudského mäsa a mazľavej chrupavky. So šplechnutím dopadne na zem k zvyšku mŕtveho tela.

PRED
NIEKOL'KÝMI
HODINAMI

KAPITOLA 1

SARA

Prebehnem po rušných nemocničných chodbách a naskočím do prvého taxíka, ktorý stojí pred nemocnicou. Nadiktujem adresu Keonovho domu a zapozerám sa z okna na slnečné Los Angeles.

Taxík zastaví pred bránou a len čo odíde, postavím sa k tabuľke s číslom 4162/8 uchytenej na plote. Vložím prst do hornej slučky osmičky a potiahnem do strany. Brána sa otvorí.

Prebehnem po príjazdovej ceste popri živých plotoch a fontánach. Žiadna z nich nefunguje. Len čo otvorím vchodové dvere, vyrúti sa ku mne Deryn s mobilom v ruke. Zastane vo dverách a zablokuje mi cestu.

„Ahoj,“ kývne hlavou na pozdrav. „Kde je Barton?“ zamračí sa.

„Išiel do Lon... ehm,“ odkašlem si. „Dol... dole. Do dolnej časti Los Angeles,“ vykokcem zo seba prvé klamstvo,

ktoré mi napadne, a on sa nechápavo zachmúri. „Ako to vyzerá s domom?“ nakuknem poza neho do vstupnej haly.

„Vytopilo celý spodok...“ odfúkne a zloží si z hlavy čiernu šiltovku. „Presne, ako si predpovedala... Zastavil som prívod vody. Prúd bol vyhodенý, ale pre istotu som skontroloval elektrinu v dome, aby sa náhodou niečo nezaplo.“ Pozrie na displej na mobile. „Zavolať som hasičov a tí zaisťia dom páskou. Musia odčerpať všetku vodu a...“

„Nie, počkaj,“ zastavím ho. „Potrebujem ísť do Keonovej knižnice. Sú tam dôležité dokumenty.“

Pozrie na mňa, potom sa obzrie na vstupnú halu. Pokrúti hlavou a tľoskne. „Dom je v riadnych problémoch a hasiči sú už na ceste. Nikto nesmie dnu,“ podíde krok dopredu a telom ma vytlačí z vchodu. „Treba odčerpať vodu a zabezpečiť to tu,“ zdôrazní. „Nehovoriac o tom, že treba zdokumentovať škody.“

„Tie budú omnoho horšie, ak nedostanem to, čo potrebujem,“ zahľadím sa naňho vážne.

Rukou sa oprie o zárubňu. „Je mi ľúto, ale nemôžem ťa pustiť dnu. Základy domu sú premočené a...“

„Keon zozbieral informácie o únosoch insomnikov,“ nalieham.

Nadvihne obočie. Zloží ruku zo zárubne, nasadí si šiltovku naspäť na hlavu a ustúpi. „Pomôžem ti vyniesť z domu všetko, čo budeš potrebovať. Ale musíme konať rýchlo. Hneď ako prídu hasiči, vyhodia všetkých z domu a už sa doň nikto nedostane.“

KAPITOLA 2

BARTON

„Ahoj, Hannah,“ pozdravím čašníčku v malej kaviarni. Na okná jemne bubnuje londýnsky dážď.

„Barton,“ usmeje sa. „Lina je vzadu,“ ukáže na bar.

Prejdem cez poloprázdnu kaviareň a zamierim priamo do zadnej časti. Lina sedí na stoličke v malej kancelárii a je šalát z plastovej nádoby.

Kývne mi hlavou na pozdrav, zatiaľ čo prežúva.

„Lina, musíme sa porozprávať,“ vyhlásim rázne. Priťahnem si stoličku a prisadnem si k sestre.

Lina prehltnie šalát a nechápavo na mňa pozrie. „Čo sa stalo?“

„Pred pár rokmi si mi podarovala hodinky. Odkiaľ boli?“

„Čo?“ zamračí sa.

„Hodinky, ktoré nosím...“

„Viem, ktoré máš na mysli,“ prikývne a položí šalát na stôl. „Čo sa s nimi stalo?“ spýta sa s pohľadom upretým na moje prázdne zápästie.

„Potrebujem vedieť, ako si k nim prišla.“

„Hm...“ zamyslí sa. „Kúpila som ich cez nejaký e-shop,“ pokrčí plecami. Prejde mi pohľadom po tvári. „Prečo si taký napätý? Čo sa deje?“

„E-shop...“ zopakujem. „To je všetko?“

„Áno,“ prevráti oči. „Objednala som ich cez internet. Potrebuješ nové?“

„Nie.“

„Roztrhol sa ti remienok?“

„Nie, o to nejde, len... hm... nebolo na tom obchode niečo, hm... podozrivé?“

Lina nadvihne obočie. „Na online obchode s hodinkami? Barton, ty začínaš byť podozrivý,“ zasmee sa a znova sa venuje šalátu. Vidličkou napichne kus brokolice. „Myslela som, že ide o niečo vážne...“

„Je to vážne,“ poviem.

Lina len opäť nadvihne obočie.

„Dobre, ja... prepáč, že som ťa otravoval,“ vstanem zo stoličky.

„Barton, je všetko v poriadku?“ spýta sa a pozrie na mňa. „Kde je Sara?“

„Nie je v Anglicku,“ odvetím.

„A kde je?“ vypytuje sa. V tom okamihu zaklope na zárubňu dverí Hannah.

„Nechcem rušiť, len dnes potrebujem odísť o niečo skôr,“ pozrie prosebne na Linu.

„Už som na odchode,“ poviem a pokývem hlavou. Prejdem popri Hannah.

„Ide o mraziaci box s koláčmi, však?“ zasmee sa Lina.

„Pre Kristove rany!“ skríkne Noyd prekvapene, keď sa teleportujem do svojej kuchyne. Z ruky sa mu vyšmykne pizza a pristane na čistobielom tričku. „Bráško, s týmto by si mohol prestať! Chápem, že si tu doma, ale mohol by si na mňa aspoň trochu brať ohľad.“

„Prepáč,“ zasmejem sa a prejdem cez kuchyňu.

„Čo sa stalo s tými nesmrteľnými?“ spýta sa medzi rečou, prstami si zotrie paradajkovú omáčku z trička a oblíže ju.

„Bola to pravda,“ sadnem si na stoličku oproti nemu. „Sarin biologický otec naozaj našiel spôsob, ako urobiť z insomnikov nesmrteľných – tak ako vravel Paul v Northern sanatóriu. To by však nebolo nič pre teba,“ zamračím sa a sledujem, ako sa napcháva pizzou.

„Hhh...“ zamrmle s plnými ústami.

„Chcel použiť moju schopnosť a schopnosť jedného dievčaťa, ktoré vie... teda vedelo uspávať ľudí. Chcel uspať všetkých ľudí na svete, ktorí nie sú insomnikami.“

„Fasa,“ pokrúti hlavou a chrbtom ruky si utrie ústa. „Čo potom?“

„Sara...“

„Sara, jasné,“ zasmeje sa a upije si koly. „Zlaté dievča... Viem si predstaviť.“

„A ty si zatiaľ...?“

„... prišiel sem a objednal si pizzu,“ vytreští oči na veľký trojuholník v ruke. „Jedlo je láska... moja jediná.“

„Ako sa môžeš stále napchávať?“ zachmúrim sa a prekrížim si ruky na hrudi. Opriem sa o chrbát stoličky. „Vieš, nič ma do toho nie je, ale... Nechceš začať robiť niečo... užitočné?“

Noyd prehltnie, utrie si kútiky úst, na ktorých však naďalej ostanú stopy paradajok, a pozrie na mňa. „Som mŕtvy. Čo mám robiť? Jedinou náplňou práce mŕtveho je strašiť druhých.“ Natiahne sa po ďalší kus pizze.

„Pri svojich stravovacích návykoch môžeš strašiť výškou hladiny cholesterolu.“

„Tak ma teleportuj niekam do Mexika,“ rozhodí rukami a z pizze odskočí oliva na zem. Zohne sa a zodvihne ju zo zeme.

„Začnem nad tým rozmýšľať,“ nadvihnem kútik úst.

„Och, bráško, niečo ti prišlo,“ natiahne sa ponad stôl a vezme malú bielu obálku. „Anna s Reeceom do toho konečne skočia.“

Podá mi ju. Vytiahnem z nej kartičku. Pri pohľade na svadobné oznámenie rozťahnem ústa do úsmevu.

Na zemi pristane ďalšia oliva a prekotúľa sa po kuchyni až k chladničke. Zohnem sa po ňu, chytím ju medzi prsty a otočím sa k Noydovi.

Noyda som po prvý raz stretol v deň, keď sme sa presťahovali do Londýna. V škatuliach ešte ležali nevybalené veci, no mama ma už obliekala do slušnej svetlomodrej košele a tmavých nohavíc a pripravovala na stretnutie so synom svojej kamarátky a našej vzdialenej rodiny, ktorý vraj nikdy nespí tak ako ja.

„Chlapcom bude lepšie, keď budú mať jeden druhého,“ usmiala sa Noydova mama a spoza jej nôh s nedôverou vy-

kukol osemročný chlapec s vlasmi úhľadne začesanými dozadu a upravenými obrovským množstvom gélu. Oblečený bol v rovnakej modrej košeli ako ja. Premeral si ma a uškrnul sa.

Predstúpil pred mamu a s dokonale vystretým chrbtom mi podal ruku. Zmätené som naňho pozrel a natiahol k nemu dlaň. Noydova mama nás poslala do jeho izby. Mlčky sme prešli ich obrovským domom. Len čo zabuchol dvere do svojej izby, obrátil sa ku mne a pozrel na moju košeľu.

„Aj teba do nej dotlačili, čo? Neznášam tú hlúpu košeľu,“ zamrmlal a rozopol si vrchný gombík. „Škriabe ma na krku. Je mi tesná. A mama len – vystri sa! Daj plecica dozadu,“ napodobňoval matkin hlas a zakláňal hlavu. Zdvihol ku mne zrak a v očiach sa mu zablyso. „Poznáš ďalších?“ spýtal sa.

„Ďalších?“ zamračil som sa. „Akých ďalších?“

„Takých ako my. Ľudí, ktorí nikdy nespia.“

„Nie,“ pokrútil som hlavou. „Si prvý nespiači, ktorého som stretol.“

„Musí nás byť viac. Ako ja a ty... Musia byť viacerí...“

Pokrčil som plecami a sadol si na stoličku za stolom. Zadíval som sa na ocenenia na policičke. „Donedávna som si myslel, že som sám.“

„Mali by sme ich nájsť,“ vyhlásil takmer sprisahanecky.

„A čo potom?“

„Potom musíme prísť na to, ako sa toho zbaviť.“

„Insomnie?“

„Áno,“ prikývol rozhodne. „Musíme sa jej zbaviť.“

Noyd sa zavrtil na stoličke a zahryzne do pizze.

„Noyd,“ oslovím ho vážne. „Keď sa toto všetko skončí, nájdeme spôsob, ako ťa vrátiť do života, nech už to bude stáť čokoľvek.“ Položím olivu na stôl vedľa svadobného oznámenia.

Noyd prekvapene zdvihne hlavu. Zovrie olivu medzi palcom a ukazovákom a ukáže mi ju. „Sľubuješ na túto olivu?“ uškrnie sa.

Nahlas sa zasmejem a pokrútim hlavou. „Sľubujem na všetky olivy.“

Žmurkne na mňa a hodí si ju do úst.

KAPITOLA 3

SARA

„Hľadáme zložky,“ poviem Derynovi v Keonovej knižnici.

„Perfektné...“ prejde si rukou po líci a otočí sa okolo svojej osi.

Hľadáme na stovky kníh na policiach takých vysokých, že sa o ne opiera rebrík. Medzi nimi visia na stenách obrovské obrazy. Uprostred stojí pracovný stôl, glóbus a niekoľko kusov nábytku.

„Keon povedal, že zložky sú v knižnici...“ zašepkám a prejdem si prstami po perách.

„Nemáme veľa času,“ podotkne Deryn a vezme prvú knihu z police priamo predo mnou.

Prikývnem a prejdem k policiam na opačnej strane.

Spoločne sa pustíme do prehľadávania. Berieme do ruky jednu knihu za druhou a hľadáme, či sa v nich neskryva niečo viac než príbeh. Prezrieme desať kníh, dva-

dsať, štyridsať... Nič. Po niekoľkých minútach bezvýsledného hľadania sa opriem o pracovný stôl.

„Musí to byť niekde tu,“ uvažujem. Poklepkám po stole a do očí mi udrie malé diaľkové ovládanie ukryté v stojane na perá.

„Deryn,“ oslovím ho a vyberiem ho.

„To bude ono,“ prikývne a odloží späť na policu knihu, ktorú práve prehľadáva. Pristúpi ku mne.

Natiahnem ruku s maličkým ovládaním. Stlačím gombík.

Jeden z obrazov so zachytenou krajinou sa pohne. Odšúva sa pomaly a plynule. So zatajeným dychom ho s Derynom pozorujeme a trpezlivo čakáme. Obraz sa skryje do steny a na jeho mieste sa rozsvieti televízna obrazovka.

„Panebože,“ prevrátim oči a hodím ovládanie na stôl, „Je to len telka.“

V televízii beží spravodajstvo z Los Angeles a my sa opäť vrátíme k prehľadávaniu kníh. Prezrieme ďalších desať, dvadsať, tridsať kníh... Nič.

Po niekoľkých minútach a desiatkach kníh rozhádzaných po zemi sa usadím na pracovný stôl. Prstami zabubnujem na drevený stôl.

„Nič tu nie je,“ usúdi Deryn a hodí na zem ďalšiu knihu. „Nemôžeš Keonovi zavolať?“

„Keď som odchádzala z nemocnice, nebol na tom dobre.“ Hojdám nohami. „Musia tu byť,“ buchnem päťami o stôl. Ozve sa dutý zvuk. Ešte raz rozhýbem nohami a udriem do dreva. Opäť zaznie duté buchnutie.

Zoskočím zo stola a zadívam sa na zadnú stranu stola. Deryn ku mne ihneď dobehne. Vezmem pero zo sto-

la a vsuniem ho do malej škáry v zadnej časti stola. Zatlačím doň a vypáčim drevenú časť. Vnútri stola sa ukrýva skrinka.

„Trezor,“ vykrikuje Deryn a zohne sa. Vytiahne ho a položí na stôl. „Je na ňom zámka.“

Chytím visaciu zámku s nastaviteľnou číselnou kombináciou. Deryn začne prehľadávať pracovný stôl.

„Možno tu niekde bude...“

„Čo?“ spýtam sa.

„Predsa kód. Možno si ho Keon niekam poznačil. Tri číselné rady...“ zamyslí sa. „To je tisíc možných kombinácií.“

„Daj mi dve minútky,“ poviem a prizriem sa zámke.

Chvíľku sa s ňou hrám. Do minúty cvakne a povolí.

„Ako si to urobila?“ začuduje sa.

„Jednoducho. Chytíš strmeň zámky a čo najviac ho napneš, akoby si ju chcel otvoriť. Potom už len pomaly točíš každým okom a hľadáš, až kým neprídeš na pozíciu, ktorú ide dostať z miesta ťažko. To je to správne číslo. A tak spravíš všetky tri rady.“

Deryn sa rozosmeje. „To nemyslíš vážne...“

„Je to smiešne ľahké,“ myknem plecom a snímem zámku z trezora. „Ludia sa boja, že zámky na kľúče sa dajú príliš jednoducho otvoriť, tak si kúpia zámku s číselnou kombináciou. Lenže s tými to ide ešte jednoduchšie. Takto otvoríš akúkoľvek zámku s číselnou kombináciou. Tá naša bola štyri, štyri, tri.“

„Odkiaľ to vieš?“

Zadívam sa naňho. Predstavím si, ako som nespočetne veľaokrát otvárala sponkami na vlasy a kreditkami dve-